

Ispita

Cârdei V. Mariana

Este primăvară, soare
și merii sunt albi de floare.

Dinspre livezi te îmbie
un parfum ce se transformă
în suc dulce-acrișor,
având aromă de măr.

Peste vară, merișoare
mai întâi verzi la culoare
se transformă într-o noapte,
în merele acum coapte.

Mărul galben îl îmbie
sub a arșiței văpaie,
setea-i pârjolește trupul
și Adam doarme pe-o claie.

Se trezește și zărește
mărul auriu din pom
și fără sa stea pe gânduri
îl înhață - măi, ce om!

Mărul îi rămâne-n gât,
deși Adam tot înghite,
o sa vadă lumea-ntreagă
ce-ai făcut pe negândite!

Într-o altă poieniță,
Eva cade în ispită
și culege două mere,
dar precaută, chită,
le ascunde sub cămașă
să nu fie oropsită...

Merele sunt parfumate,
acrișoare, mari și roșii -
că se văd de la distanță
și îmbie pofticioși.

Adam o vede pe Eva
- jos în vale, la izvoare
și-l cuprinde marea sete

văzându-i merele-n zare.

De sub tufe lunecând,
într-un măr-domnesc se suie
șarpele chitit să-i facă
- fructul oprit să-l înceapă.

Se preface că nu știe
și să-ncerce îi îmbie,
cu un mare măr-domnesc,
pe cei doi ce nu-ndrăznesc.

Pentru mărul roșu, mare,
calcă porunca-n picioare...

Mai târziu, pe luna plină,
Eva și Adam suspină,
dar suspină de plăcere
- a-nceput luna de miere,
chiar acolo, jos, pe-o claie,
în grădina lui tataie...